

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA

PHILIPPA LÉGERJA,

predstavljeni 7. aprila 2005¹

1. Conseil d'État (Belgija) v teh zadevah Sodišču predlaga, naj razloži člen 49 ES in člen 3c Direktive Komisije 90/388/EGS z dne 28. junija 1990 o konkurenci na trgih za telekomunikacijske storitve², kakor je bila spremenjena z Direktivo 96/2/ES³ (v nadaljevanju: Direktiva). Sprašuje, ali ti določbi nasprotujeta občinskim predpisom o uvedbi letne dajatve na antene, drogove in oddajnike za GSM („Global system for mobile communications“).

I – Zadevni nacionalni predpisi in postopka v glavni stvari

2. Spora o glavni stvari se nanašata na dva predpisa. Prvi predpis je občinski svet občine Schaerbeek sprejel na seji 8. oktobra 1997. Za davčna leta 1997–1999 uvaja letno dajatev na „zunanje antene“, to je na parabolične antene in ojačevalne antene

za GSM. Znesek dajatve, ki jo mora plačati lastnik antene, je 100.000 BEF (oziroma 2478,94 EUR) za ojačevalne antene GSM in 5000 BEF (oziroma 123,95 EUR) za parabolične antene.

3. Drugi predpis je občinski svet občine Fléron sprejel na seji 27. januarja 1998. Za triletno obdobje od 1. januarja 1998 je uvedel letno dajatev na antene, drogove in oddajnike za GSM. Znesek dajatve, ki ga mora prav tako plačati lastnik antene, je tudi v tem primeru 100.000 BEF (oziroma 2478,94 EUR) za posamezno anteno.

4. Operaterja mobilne telefonije s sedežem v Belgiji, družbi Mobistar SA (v nadaljevanju: Mobistar) in Belgacom Mobile SA (v nadaljevanju: Belgacom Mobile), sta pri Conseil d'État zoper ta predpisa vložila tožbi. Ta operaterja predlagata, naj se sporni dajatvi

1 – Jezik izvornika: francoščina.

2 – UL L 192, str. 10.

3 – Direktiva Komisije z dne 16. januarja 1996 o spremembi Direktive 90/388 glede mobilnih in osebnih komunikacij (UL L 20, str. 59).

razglasita za nični, ter predvsem trdita, da sta ti dajatvi v nasprotju s členom 49 ES in členom 3c Direktive, saj nezakonito omejuje razvoj njunih telekomunikacijskih omrežij in svobodo opravljanja storitev mobilne telefonije.

II – Skupnostna ureditev

5. Cilj Direktive je liberalizacija telekomunikacijskega sektorja. Z Direktivo, ki je bila sprejeta na podlagi člena 90(3) Pogodbe ES (postal člen 86(3) ES), se je najprej zahtevala odprava izključnih ali posebnih pravic za zagotavljanje telekomunikacijskih storitev, ki niso satelitske komunikacije, mobilna telefonija in govorna telefonija.

6. Nato je bila večkrat spremenjena in tako so bile na njeno področje uporabe leta 1994⁴ vključene satelitske komunikacije, leta 1996⁵ storitve in sistemi mobilnih in osebni komunikacij ter nato prav tako leta 1996 storitve govorne telefonije in telekomunikacijske storitve, vključno z vzpostavitvijo in

upravljanjem omrežij, potrebnih za opravljanje teh storitev⁶.

7. Predvsem glede mobilne telefonije je bil cilj spremembe iz leta 1996 omogočiti operaterjem, da upravljajo in razvijajo svoja telefonska omrežja, da bi izvajali dejavnosti, ki jih zajemajo njihova dovoljenja ali avtorizacije, vključno s svobodno izbiro osnovne infrastrukture.⁷ Ta ukrep se je štel za bistven za odpravo obstoječih izkrivljanj konkurence in predvsem za omogočanje operaterjem, da obvladujejo stroške.⁸ Tako se je v členu 3c Direktive, vstavljenem z Direktivo 96/2, zahtevalo:

„Države članice zagotovijo odpravo vseh omejitev, naloženih operaterjem sistemov mobilnih in osebni komunikacij pri vzpostavljanju njihove infrastrukture, uporabi infrastrukture tretjih oseb ter delitvi infrastrukture, drugih objektov in naprav in mest, če uporabo te infrastrukture omejujejo na dejavnosti, ki jih zajema njihovo dovoljenje ali avtorizacija.“

6 — Direktiva Komisije 96/19/ES z dne 13. maja 1996 o uresničevanju popolne konkurence na trgu telekomunikacij (UL L 74, str. 13). Direktiva 90/388 je bila tudi predmet drugih sprememb, uvedenih z Direktivo Komisije 95/51/ES z dne 18. oktobra 1995 glede odprave omejitev uporabe televizijskih kablinskih omrežij za zagotavljanje že liberaliziranih telekomunikacijskih storitev (UL L 256, str. 49) ter z Direktivo Komisije 1999/64/ES z dne 23. junija 1999 za zagotovitev, da so telekomunikacijska omrežja in televizijska kablenska omrežja, ki so v lasti enega operaterja, ločeni pravni subjekti (UL L 175, str. 39).

7 — Uvodna izjava 1 Direktive 96/2.

8 — *Idem*.

4 — Direktiva Komisije 94/46/ES z dne 13. oktobra 1994 (UL L 268, str. 15).

5 — Direktiva 96/2.

8. Del normativnega okvira, uvedenega s temi akti, je bil nato spremenjen in nadomeščen z Direktivo Komisije 2002/77/ES z dne 16. septembra 2002 o konkurenci na trgih za elektronska komunikacijska omrežja in storitve⁹. Vendar se zadnjenavedena direktiva v obravnavanem primeru ne uporablja *rationae temporis*.

III – Predloga za sprejetje predhodne odločbe

9. Conseil d'État, pri katerem sta družbi Belgacom Mobile in Mobistar vložili tožbo, pojasnjuje, da vprašanje skladnosti spornih predpisov z Direktivo 96/2 v delu, v katerem ta prepoveduje omejitve razvoja omrežij mobilnih komunikacij, zahteva razlago pojma „omejitev“.

10. Trdi, da se kljub neopredelitvi tega izraza v členu 1 in členu 3c Direktive 96/2 zdi, da je v uvodnih izjavah v preambuli Direktive 96/2 navedeno, da so zadevne omejitve samo tehnične: tako sta na primer navedena „odprava omejitev svobode operaterjev mobilnih omrežij, da upravljajo in razvijajo svoja omrežja“ (prva uvodna izjava), in dejstvo, da

„podelitev dovoljenj ostaja [...] podvržena tehničnim omejitvam, kot je prepoved uporabe drugačne infrastrukture“ (četrti uvodna izjava).

11. Conseil d'État poudarja, da vseeno ni mogoče iz ničesar sklepati, da so omejitve, ki jih morajo odpraviti države članice, izključno tehnične niti da je naštevanje tehničnih omejitev v preambuli Direktive 96/2 taksativno: člen 3c Direktive se namreč izrecno nanaša na „vse“ omejitve infrastrukture, tako da ostaja utemeljen dvom o tem, ali se ta člen lahko nanaša tudi na davčne ukrepe, ki veljajo za infrastrukturo mobilnih komunikacij.

12. Conseil d'État dodaja, da se postavlja tudi vprašanje skladnosti spornih dajatev s primarnim pravom Skupnosti, v tem primeru s členom 49 ES.

13. V teh okoliščinah se je Conseil d'État prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 49 [...] ES razlagati tako, da nasprotuje temu, da predpis nacionalnega organa ali lokalne skup-

⁹ – UL L 249, str. 21.

nosti uvede dajatev na infrastrukturo mobilnih in osebnih komunikacij, ki se uporablja pri izvajanju dejavnosti, ki jih zajemajo dovoljenja in avtorizacije?

splošne avtorizacije in posamična dovoljenja na področju telekomunikacijskih storitev¹⁰.

2. Ali člen 3c Direktive [...] v delu, v katerem odpravlja ‚vse omejitve‘, nasprotuje temu, da predpis nacionalnega organa ali lokalne skupnosti uvede dajatev na infrastrukturo mobilnih in osebnih komunikacij, ki se uporablja pri izvajanju dejavnosti, ki jih zajemajo dovoljenja in avtorizacije?“

15. Kot izhaja iz preambule¹¹ te direktive, je ta del ukrepov, ki jih je zakonodajalec sprejel za zagotovitev popolne liberalizacije telekomunikacijskih storitev in infrastruktur od 1. januarja 1998. Zato je v Direktivi 97/13 vzpostavljen skupni okvir, ki velja za sisteme splošnih avtorizacij in posamičnih dovoljenj, ki jih države članice podelijo na področju telekomunikacijskih storitev. Za bistveno olajšanje vstopa novih operaterjev na trg¹² zahteva, da ti sistemi temeljijo na objektivnih, preglednih, nediskriminacijskih in sorazmernih merilih¹³. S tega vidika so v Direktivi 97/13 določene davčne določbe, katerih cilj je spodbujanje konkurence in omejitev finančnih bremen, ki jih države članice lahko naložijo podjetjem v telekomunikacijskem sektorju.

IV – Analiza

14. Čeprav obe vprašanji, ki ju je postavilo Conseil d'État, zadevata izključno člen 49 ES in člen 3c Direktive, mislim, kot je bilo poudarjeno med razpravo pred Sodiščem, da je treba spor o glavni stvari rešiti ob upoštevanju drugega akta, ki velja v obravnavanem primeru, in sicer Direktive 97/13/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. aprila 1997 o skupnem okviru za

10 — UL L 117, str. 15. V skladu s členom 25 Direktive 97/13 so morale države članice sprejeti zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev z Direktivo ter objavo pogojev in postopkov, povezanih z avtorizacijami, „čim prej in vsekakor najpozneje do 31. decembra 1997“. Glede obdobja med začetkom veljavnosti te direktive, to je 27. maj 1997, in iztekom roka za prenos te direktive, to je 31. december 1997, je treba samo opozoriti, da se morajo države članice v skladu s sodno prakso v tem obdobju „vzdržati sprejetja določb, ki bi lahko resno ogrozile cilj, določen z Direktivo“ (sodba z dne 18. decembra 1997 v zadevi Inter-Environnement Wallonie, C-129/96, Recueil, str. I-7411, točka 45).

11 — Uvodne izjave 1, 3 in 5.

12 — Uvodna izjava 5.

13 — Uvodni izjavi 2 in 3.

16. Iz tega sledi, da morajo države članice, kadar se kot v obravnavanem primeru odločijo za naložitev davčnih bremen operaterjem mobilne telefonije, ki imajo avtorizacijo ali posamično dovoljenje¹⁴, upoštevati določbe Direktive 97/13. Ta direktiva je torej pomembna za rešitev sporov o glavni stvari, saj bi Conseil d'État samo zaradi nje lahko odpravilo izvajanje spornih občinskih predpisov. V skladu s sodno prakso Sodišča¹⁵ torej predlagam, naj se Conseil d'État predloži vso potrebni elementi razlage v zvezi s to direktivo.

18. V členu 6 z naslovom „Dajatve in pristojbine za postopke za izdajo splošnih avtorizacij“ je določeno:

„Brez poseganja v finančne prispevke za zagotavljanje univerzalne storitve v skladu s priložo države članice zagotovijo, da je namen dajatev, naloženih podjetjem zaradi postopkov za izdajo avtorizacij, zgolj pokritje administrativnih stroškov, povezanih z izdajo, vodenjem, nadzorom in uporabo veljavnega sistema splošnih avtorizacij. Te dajatve se objavijo ustrezno in dovolj podrobno, da so informacije lahko dostopne.“

A – Direktiva 97/13

17. Upoštevne določbe Direktive 97/13 so v členih 6 in 11 tega akta.

19. V členu 11 Direktive 97/13 z naslovom „Dajatve in pristojbine za posamična dovoljenja“ je določeno:

„1. Države članice zagotovijo, da je namen dajatev, naloženih podjetjem zaradi postopkov za izdajo avtorizacij, zgolj pokritje administrativnih stroškov, povezanih z izdajo, upravljanjem, nadzorom in uporabo veljavnih posamičnih dovoljenj. Dajatve, veljavne za posamično dovoljenje, so v sorazmerju z obsegom zahtevanega dela ter se objavijo ustrezno in dovolj podrobno, da so informacije lahko dostopne.“

14 — Iz spisa je razvidno, da je bilo družbama Mobistar in Belgacom Mobile dovoljeno postaviti in upravljati omrežje GSM v Belgiji na podlagi posamične avtorizacije, ki jo je minister za telekomunikacije izdal 27. novembra 1995 za družbo Mobistar (glej pisna stališča družbe Mobistar, točka 3) in 2. julija 1996 za družbo Belgacom Mobile (glej pisna stališča družbe Belgacom Mobile, točka 1, ter kraljevi odlok z dne 2. julija 1996, s katerim se družbi Belgacom Mobile izda avtorizacija za upravljanje omrežja mobilne telefonije GSM, priložen prilogi I k navedenim stališčem).

15 — Sodišče na podlagi ustaljene sodne prakse namreč meni, da mora za koristen odgovor nacionalnemu sodišču, ki mu je postavilo vprašanje v predhodno odločanje, upoštevati standarde prava Skupnosti, na katere se to sodišče v svojem vprašanju ni sklicevalo (glej zlasti sodbe z dne 20. marca 1986 v zadevi Tissier, 35/85, Recueil, str. 1207, točka 9; z dne 18. novembra 1999 v zadevi Teckal, C-107/98, Recueil, str. I-8121, točka 39; z dne 16. januarja 2003 v zadevi Pansard in drugi, C-265/01, Recueil, str. I-683, točka 19, in z dne 22. januarja 2004 v zadevi COPPI, C-271/01, Recueil, str. I-1029, točka 27).

2. Ne glede na odstavek 1 lahko države članice v primeru redkih virov svojim nacionalnim regulativnim organom dovolijo, da naložijo pristojbine zaradi upoštevanja nujnosti zagotavljanja optimalne uporabe teh virov. Te pristojbine so nediskriminatorne in upoštevajo predvsem nujnost spodbujanja razvoja inovativnih storitev in konkurence.“

20. Sodišče je vsebino in obseg teh določb natančneje opredelilo v sodbi z dne 18. septembra 2003 v zadevi Albacom in Infostrada¹⁶.

21. Ti zadevi se nanašata na italijanski zakon¹⁷ o uvedbi prispevka od dejavnosti postavitve in zagotavljanja telekomunikacijskih omrežij, zagotavljanja storitev govorne telefonije ter zagotavljanja mobilnih in osebnih komunikacij. Prispevek so morali plačati imetniki koncesij za telekomunikacijske storitve ali posamičnih dovoljenj. Prispevek se je izračunal glede na odstotek prometa od storitev, opravljenih v preteklem letu, oziroma 3 % za leto 1999, 2,7 % za leto 2000, 2,5 % za leto 2001, 2 % za leto 2002 in 1,5 % za leto 2003.

22. Družbi Albacom in Infostrada, imetnici posamičnih dovoljenj, sta izpodbijali sporni prispevek z obrazložitvijo, da je ta po njunem mnenju v nasprotju s členom 11 Direktive 97/13.

23. Sodišče, ki mu je bil predložen predlog za sprejetje predhodne odločbe, je ugotovilo, da spornega prispevka ne zajema nobeden od primerov iz členov 6 in 11 Direktive 97/13: njegov namen ni bilo niti pokritje administrativnih stroškov, povezanih s postopkom za izdajo avtorizacij, niti zagotovitev uporabe redkih virov, niti financiranje univerzalne storitve v smislu teh določb¹⁸.

24. Italijanska vlada je trdila, da sporni prispevek zato ni bil prepovedan. Ker je bila s členom 11(2) Direktive 97/23 državam članicam dovoljena naložitev dodatnih bremen pri redkih virih, bi po mnenju italijanske vlade morale imeti države članice tudi možnost, da naložijo dodatna bremena, ki bi bila kot v obravnavanem primeru namenjena za državne naložbe za zagotovitev liberalizacije telekomunikacijskega sektorja.¹⁹

16 — C-292/01 in C-293/01, Recueil, str. I-9449.

17 — Šlo je za člen 20(2) zakona št. 448 z dne 23. decembra 1998 o ukrepih javnih financ za stabilizacijo in razvoj (zakon o javnih financah za leto 1999) (redna priloga h GURI št. 302, 29. 12. 1998, str. 5).

18 — Zgoraj navedena sodba Albacom in Infostrada, točke od 24 do 28.

19 — *Ibidem*, točki 31 in 32.

25. Sodišče je zavrnilo to trditev iz dveh razlogov. Najprej je ugotovilo, da je treba člen 11 Direktive 97/13 razlagati ozko²⁰. V členu 11(1) je namreč izrecno določeno, da morajo države članice zagotoviti, da je namen dajatev, naloženih podjetjem zaradi postopkov za izdajo avtorizacij, le pokritje administrativnih stroškov, povezanih z delom sistema dovoljenj, zato je v zvezi s to splošno določbo v členu 11(2) uveden pridržek, ki je strogo omejen samo za „redke vire“.

da bi se s tem, da bi se Italijanski republiki dovolila ohranitev spornega prispevka, ponovno uvedla velika ovira za proces liberalizacije, kar bi bilo torej v nasprotju s cilji Direktive 97/13.

26. Nato je Sodišče ugotovilo, da če bi države članice lahko svobodno določile davčna bremena za telekomunikacijska podjetja za postopke za izdajo avtorizacij, skupni okvir, vzpostavljen z Direktivo 97/13, ne bi imel polnega učinka.²¹ Namen tega okvira je namreč uskladiti naravo in obseg finančnih bremen, povezanih s postopki za izdajo avtorizacij, ki jih države članice lahko naložijo podjetjem v sektorju, in sicer, da bi odpravili ovire za svobodno opravljanje telekomunikacijskih storitev in bistveno olajšali vstop novih operaterjev na trg.²² Zato je Sodišče menilo,

27. Iz tega sledi, da je seznam finančnih bremen, ki jih države članice lahko naložijo telekomunikacijskim podjetjem za postopke za izdajo avtorizacij ali same avtorizacije, taksativen: če zadevno breme ne sodi v nobeno od kategorij iz Direktive 97/13, je prepovedano.

28. Vendar v obravnavanem primeru ni sporno, da sporne dajatve ne spadajo v nobenega od primerov, izrecno določenih v členih 6 in 11 Direktive 97/13.

20 – *Ibidem*, točki 33 in 34.

21 – *Ibidem*, točka 38. Glej v zvezi s tem tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca Ruiz-Jaraboja Colomerja v tej zadevi, točka 52.

22 – Zgoraj navedena sodba Albacom in Infostrada, točke od 35 do 37.

29. Občini Schaerbeek in Fléron sta v stališčih pojasnili, da imata sporna predpisa

različno pomembna cilja.²³ Prvi cilj, ki je primaren, je povsem davčen: občine morajo imeti zadostne prihodke za pokritje vseh stroškov svojih dejavnosti. Občina Fléron je celo poudarila, da so imele v zvezi s tem sporne dajatve enake značilnosti kot vsak drug davek, saj so bile davčnemu zavezancu naložene samo zato, ker opravlja določen poklic ali dejavnost. Drugi cilj spornih predpisov, ki je sekundaren, je okoljski: občini želita preprečiti povečevanje števila zunanjih anten na svojem ozemlju in dobiti nadomestilo za estetsko škodo, nastalo zaradi anten.

dajatvami, uvedenimi s kraljevim odlokom z dne 7. marca 1995 o vzpostavitvi in upravljanju omrežij mobilne telefonije GSM²⁴, kakor je bil spremenjen²⁵. V členu 15(1) tega akta je tako določeno, da operaterji, ki imajo dovoljenja, plačajo letno pristojbino 10.000.000 BEF (oziroma 247.893,52 EUR) za pokritje „stroškov upravljanja avtorizacije“ in letno pristojbino 1.000.000 BEF (oziroma 24.789,35 EUR) za „stroške zagotavljanja frekvenc“. Poleg tega je v členu 15a kraljevega odloka določeno, da morajo operaterji, ki imajo avtorizacijo, finančno prispevati v sklad za univerzalno telekomunikacijsko storitev v skladu z veljavnimi zakoni in drugimi predpisi.

30. Torej je jasno, da sporne dajatve ne sodijo v nobeno od treh kategorij iz členov 6 in 11 Direktive 97/13: njihov namen ni niti pokriti administrativne stroške, povezane s postopki za izdajo avtorizacij ali podelitev dovoljenj, niti prispevati k financiranju univerzalne storitve, niti zagotoviti uporabe „redkih virov“ v smislu člena 11(2) Direktive 97/13.

32. Iz tega sledi, da sporne dajatve ne sodijo v kategorije finančnih bremen, dovoljenih z Direktivo 97/13.

31. Poleg tega je iz spisa razvidno, da se te tri kategorije stroškov pokrивajo z drugimi

33. Komisija Evropskih skupnosti je na obravnavi vseeno trdila, da bi se sporne dajatve lahko štejele za pristojbine, namenjene za zagotavljanje optimalne uporabe „redkih virov“ v smislu člena 11(2) te direktive, to je

23 — Glej pisna stališča občine Schaerbeek, str. od 14 do 17, in pisna stališča občine Fléron, str. 8.

24 — *Moniteur belge*, 8. 4. 1995, v nadaljevanju: kraljevi odlok.

25 — Glej prilogo 2 k pisnim stališčem družbe Belgacom Mobile.

virov, ki naj bi bili v obravnavanem primeru oddajne antene za GSM.

ne bi obstajala v obravnavanem primeru, ker sporne dajatve ni bil dolžan plačati imetnik dovoljenja, ampak lastnik antene.

34. Po mojem mnenju te trditve ni mogoče sprejeti. Čeprav se pojem „redki viri“ v Direktivi 97/13 najprej nanaša na druge elemente, kot so razpoložljive številke ali – kot v kraljevem odloku – radijske frekvence²⁶, namreč ni sporno, da v obravnavanem primeru sporne dajatve niso bile sprejete za zagotavljanje, da si različni operaterji mobilne telefonije delijo oddajne antene za GSM. Videli smo lahko, da so bile te dajatve uvedene predvsem zaradi prejemanja davčnih prihodkov ter podredno zaradi nadomestila za estetsko in okoljsko škodo, ki jo povzročajo antene.

36. Enako kot družba Mobistar mislim, da je to sklepanje pretirano formalno. Očitno je namreč, da so v praksi osebe, ki so lastnice oddajnih anten za GSM, tudi imetnice dovoljenja ali avtorizacije v smislu Direktive 97/13. Komisija sicer ni navedla nobenega primera, v katerem naj bi bila infrastruktura mobilne telefonije v lasti druge osebe, in ne osebe, ki ji je bilo dovoljeno vzpostaviti ter upravljati omrežje mobilne telefonije na podlagi avtorizacije ali dovoljenja.

35. Komisija je na obravnavi prav tako trdila, da zgoraj navedene sodbe Albacom in Infostrada ni mogoče prenesti na obravnavani primer. Opozorila je, da se člena 6 in 11 Direktive 97/13 uporabljata samo za dajatve, naložene „za postopke za izdajo avtorizacij“, ter da v isti sodbi obstaja neposredna povezava med imetjem dovoljenja in spornim prispevkom: zadevni prispevek je bil namreč naložen telekomunikacijskim podjetjem samo zato, ker so imela dovoljenja. Vendar naj po mnenju Komisije ta povezava

37. V teh okoliščinah mislim, da določbe Direktive 97/13 nasprotujejo ohranitvi spornih dajatev.

B – Člen 49 ES in člen 3c Direktive

26 – V tem smislu glej točke od 29 do 32 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Ruiz-Jaraboja Colomerja v združenih zadevah ISIS Multimedia Net in Firma 02 (C-327/03 in C-328/03), ki potekata pred Sodiščem.

38. Ob upoštevanju teh dejavnikov vprašanji Conseil d'État o razlagi člena 49 ES in člena 3c Direktive nista pomembni.

V – Predlog

39. Na podlagi zgornjih ugotovitev Sodišču torej predlagam, naj na predloga za sprejetje predhodne odločbe, ki ju je predložilo Conseil d'État, odgovori:

Določbe Direktive 97/13/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. aprila 1997 o skupnem okviru za splošne avtorizacije in posamična dovoljenja na področju telekomunikacijskih storitev ter zlasti člen 11 je treba razlagati tako, da nasprotujejo občinskim predpisom o uvedbi letne dajatve na infrastrukturo mobilnih in osebnih komunikacij, če je lastnik infrastrukture imetnik licence v smislu teh določb.